

Előfizetési árak:

Égész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtatnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Osztrák terv a kiegyezésről.

Pécs, 1901. okt. 9.

A közgazdasági kiegyezést Ausztriával Széll Kálmán tudvalevőleg úgy hozta tető alá, hogy nem kötött kiegyezést, hanem elfogadtatta az országgyűléssel az egyoldalú rendelkezést, mely szerint az előterjesztett javaslatokban szabályozott gazdasági állapot fönmarad 1907 ig, ha Ausztriával 1903-ig nem sikerül új kiegyezést kötni, a melyre nézve 1901-ben meg kell indítani a tárgyalásokat. Ez az ideiglenes állapot is azonban csak úgy tartható fenn, ha a viszonyosság Ausztria részéről minden tekintetben biztosítva lesz.

Az 1901-ik év már vége felé közeleg s a kiegyezési tárgyalások még mindig nem indultak meg, a mi nagyon nyugtalanítja az osztrákokat, mert attól tartanak, hogy el találják veszteni fejős tehénüket, a gyarmati Magyarországot s azért sürgetik a tárgyalások fölvételét. Hogy mit akarnak ezekkel a tárgyalásokkal elérni, arról a Pester Lloyd tegnapi számában a Reichsrath egy tagja lebbenti föl a fátyolt, mikor határozottan kijelenti, hogy a mostani javaslat, mely a jelen állapotot a császárpáragrafus szerint oktroyalta Ausztriára, nem hajtható keresztül a Reichsrathban. Szükséges tehát, hogy új javaslatot csináljanak, a mely felszabadítsa a kényszerhelyzetből azokat az osztrák pártokat, a melyek a kiegyezést két kor-

mány alatt a végsőig elleneztek s így tegyék lehetővé, hogy a kritikus határidőre a Reichsrath is elfogadja új formájában a kiegyezést.

Osztrák fölfogás szerint tehát semmi egyéb nem szükséges az Ausztria és Magyarország közötti gazdasági kiegyezésnek törvény szerinti megkötéséhez, mint a mostani javaslatnak olyatén átalakítása, a mely az ismét munkaképesé lett Reichsrathot annak elfogadására hajlandóvá teszi. A magyar országgyűlés számításba sem jön, mert arról fölteszi az osztrák sógor, hogy az elfogad bármilyen új kiegyezést, csak sikerüljön azt a Reichsrathal elfogadtatni.

Nos hát ebben alighanem csalatkozni fog az osztrák sógor, mert Magyarországon még élénken emlékszik mindenki a kormánynak és egész pártjának arra az erős fogadkozására, hogy az előterjesztett és egyoldalú rendelkezéssel elfogadott javaslat jelzi azt a végső határt, a meddig Magyarország a béke és a közös gazdaság föntartásának kedvéért az engedelemességben elmehet.

A politikai becsület és az adott szó komolyságába vetett hit kockáztatása nélkül tehát olyan új kiegyezésbe, a mely a mostaninál nagyobb áldozatokra kényszerítene az országot, nem mehetnek bele azok a kormánypárti képviselők sem, akik programjukba fölvetették a gazdasági kö-

zösség föntartását az esetre, ha Magyarország érdekeinek megfelelő kiegyezést kötni sikerül.

Hogy mi felel meg Magyarország érdekeinek, azt a különböző pártok és különböző egyének különbözőképp ítélik meg, de az ki van zárva, hogy a mostaninál rosszabb kiegyezést még a legmehunyaszkodóbb mameluk is ami érdekeinket kielégítőnek tarthasson. Kizárja ezt a kormánynak az a kijelentése, amely a mostani javaslatnak Ausztria részéről leendő elfogadásához kötötte a gazdasági közösség föntartását, mivel azon tulmenő engedményeket Magyarország érdekeinek sérelme nélkül nem tehet.

Ha tehát az osztrák birodalmi gyűlés a mostani javaslatot elfogadni nem hajlandó, hanem még nagyobb előnyöket kíván biztosítani Ausztriának, akkor kiegyezés nem jöhet létre, mert nemcsak az osztrák pártok jutottak kényszerhelyzetbe a mostani javaslat következetes ellenzésével, de kényszerhelyzetben van a magyar kormány és a magyar országgyűlés is, a melyek meg ennek a javaslatnak változatlan elfogadásához kötötték a közösség föntartását, ennél rosszabb kiegyezést tehát el nem fogadhatnak, még pedig annál kevésbé, mert a gazdasági önállóságra való törekvés már annyira erőt vett a nemzet legkülönbözőbb rétegeiben, hogy ebben a kérdésben a szavakkal való játszás a legvégzetesebb következményekkel

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Visszaemlékezések az 1848/49-iki szabadságharc idejére.

(Limbek Dénes honvédőrnagy szolgálati öve.)

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Irta: **Bogyó Alajos.**

(Folyt. és vége.)

Ez a nagysezü, fáradhatlan tevékenységű uriember, noha az egyik lába fából volt, talán nem is ágyban, hanem lóháton aludt. Mert nem volt a napnak, éjszakának az az órája, hogy reggel, délben, este, éjjel, kora hajnalban, vagy ezt, vagy azt a pusztát, illetve gazdaságot ne lepte volna meg jelenlétével.

Volt rá eset, hogy télviz idején hajnalban 4 órakor egyenesen a ló vagy ököristálló elé vágtatott, ott leszállva lováról, végignézte az etetést, azzal ismét felült lovára s elvágatott s tudja Isten, hányadik gazdaság istállóját járta végig, mire felvirradt. Ilyenkor csak reggel jelentette a gazda a tisztnek, hogy hajnalban itt forgolódott az istállóban a nagyságos ur.

Es mondhatom, ilyen svádájú beszélőtehetséggel bíró uriembert sem ismertem még.

Nos és ez az uriember termett én előtt-

tem, midőn a megtalált nemzeti színű kincsemben gyönyörködtem.

A mint a lovával megállt előttem, mi alatt én talpra ugrottam és hirtelen elrejtettem köpenyem alá a bojtot, láttam, hogy szinte meghökkent abban az időben a tiltott nemzeti szín látására.

Miután ismert, tudta, hogy ki vagyok és kinél, hol lakom, egész keményen reám parancsolt, hogy tüstént mutassam meg, mit rejtettem el?

Erre én elővettem és megmutattam.

Láttam, szinte elhalaványodott. Elkérte tőlem. Én oda adtam. Kissé vizsgálgatta, aztán összegyűrte és kabátja zsebébe tömve, a zsebkendőjét fölébe helyezte s nekem csak annyit mondott: Öcsém! Rydló kasznár urnak egy szót se szóljon és holnap délután 2 órakor keressen fel az irodában. Ezzel elvágatott.

No hiszen, szervusz néked szolgálati bojt, nem látlak én téged sohasem. De ez még csak hagyján lett volna, hanem borzasztóan drukoltam, mi lesz velem most? Nem tudtam én sem enni, sem inni, sem aludni, míg át nem esem a holnapi raporton.

Attól nem tartottam, hogy valami bajba ejt a jószágkormányzó ur, mert nagy magyar hírében állott az alantas cseh és morva gazdasztiszei előtt és nem egy kényes természetű megjegyzést tettek magyar voltára.

De mégis mindezek dacára szorongtam

és nem tudtam tájékozódni, hogy ugyan mi is lesz most velem?

Végre megjelentem a tótmegyeri központi irodában, a hol — ma is emlékszem — Folkusházy nevű uradalmi irnok bevezetett a nagyságos ur irodaszobájába.

Rendkívül szívesen fogadott. Megmagyarázta, milyen veszélyes, a forradalomra emlékeztető tárgyat rejtegetek és hordom magammal ily nyilvánosan. Figyelmeztetett a veszélyre, a mit ezzel magamra zudithatok. Szóval a jóakarát és a kimélet kiszivárgott minden szavából.

Ez nekem nagyon jól esett. Ezután törő-hegyére el kellett beszélnem a kérdéses szolgálati bojtnek egész történetét egész addig, a mig Otcoska jószágkormányzó ur rajta nem csipett.

Mire ő egész jóindulattal kinyilatkoztatta, hogy most már az iskolaév végéig a bojtnek nekem oda nem adja, mert házigazdám, mint morva születésű, ne valami nagy szimpatiaival volt 48/9-ben sem a magyar ügy iránt, most pedig ők érzik magukat ebben a hazában uraknak és különben is ott pusztán a zsandárok gyakran megfordulnak, talán nem is rejthetném el úgy, hogy napfényre ne jönnön, hanem ha az iskolai év után a háztól eltávozom és helyes tervet fogok kieszelni az elrejtésre nézve, akkor majd visszaadja.

Megköszönve a jóakarátot, nagyon megkönnyülve távoztam a jeles férfiú, Otcoska

járhatna a kormányra és az ugynevezett „államfentartó pártra.”

De hát azzal vigasztalhatnák magukat a minden áron való közösség hívei, hogy sebj. ha nem is sikerül a két törvényhozásnak nyélbe ütni a kiegyezést, a közösség főtartása 1907-ig a mostani állapot szerint mégis biztosítva van, mert így rendeli a törvény.

Nos, ez az okoskodás nagyon gyöngy lábon áll. Mert a törvény azt rendeli, hogy a mostani állapot csak úgy tartható fenn 1907-ig, ha Ausztria részéről a teljes viszonyosság biztosítva lesz. Eddig a Reichsrath munkaképtelen lévén, volt ürügy a császárparagrafus előrántására, a melylyel biztosították a kiegyezésbeli viszonyosságot; de a mikor a Reichsrath a kiegyezési javaslatot tárgyalja s azt vagy elveti, vagy lényegesen módosítja, az a császári rendelet, a mely a viszonyosságot az eddigi javaslat szerint biztosította, elveszti érvényét és az alkotmány legfrágilansabb megsértése nélkül tovább nem oktroyálható.

Ha tehát Ausztriában az alkotmányt teljesen felfüggeszteni nem akarják, a mihez még a mostaninál kritikussabb időben sem mertek nyulni, a Reichsrath ellenkező határozata után nem tarthatják fenn a jelen állapot szerinti viszonyosságot, ennek pedig törvényszerű következménye az, hogy a közösséget főtartó egyoldalú rendelkezésünk is — az alapföltétel hiányában — érvényét veszti.

Bármiként okoskodjanak és törjék is a fejüket a Lajthán innen és túl, a gazdasági különválás felé haladó korszellem kerekét meg nem köthetik többé; keresztül gázol az a beléje kapaszkodókon, mert vízzel tüzet gerjeszteni, ellenséges gyűlölködéssel barátságos egyességet létesíteni természeti képtelenség.

irodájából; gondolám magamban, jobb helyen ugy sem lehetne az én 48/9-es kincsem.

Mikor azután az iskolaévnék vége volt, a lakóhelyemről eltávoztam és megjelentem újból a jószágkormányzó urnál a bojtomért. Olyan hazafias prédikációt csapott, hogy azt sohasem felejtettem és nem is felejtsem el.

Szivemre kötötte, hogy rejtsem el jól ezt a szabadságharci emléket, mert jönni fog és jönni kell egy jobb kornak, még pedig nem is oly számos év után — talán egy évtized után — mikor a szabadságharc jelvényeit nem kell elrejtteni hanem azokat a dicső multnak emlékeire összegyűjteni fogják; mert ne higgye öcsém — így folytatta — hogy ez a mostani abszolút világ soká fog tartani. Megpróbálta ezt József császár is, és halálos ágyán viszszaosztotta. Én csak mosolygok, hogy most Bach a végleges rendezésen fáradozik, mintha örök időkre vetné meg ágyát a mostani Ausztriába beleolvasztott önhatalmi rendszernek. Én künn voltam mult nyáron Londonban a vilákiállításon. Ismerem a külföldi nézeteket a mostani helyzetünkről. Tarthatatlannak, a magyar nemzet történelmi multjával össze nem egyeztethetőnek tartják s megvannak győződve, hogy ha a magyar emigránsok örök álomba dermednének, se tollal, sem konspirációkkal egy lépést sem tennének a hazának mostani bilincsekbe vert felszabadítására, sőt még ha a diplomáciai viszonyok sem szorítanák sarkba Ausztriát, csupán a magyar nemzet

Élelmiszerek vizsgálata.

Pécs, 1901, október 9.

Bármely város közegészségügyi állapotára nézve tagadhatlanul legfontosabb, hogy a különböző módon, de különösen piaci árusítás folytán forgalomba kerülő élelmi cikkek minden tekintetben jóminőségűek legyenek s úgy kezeltessek, hogy ne férjen hozzájuk szenny, piszok, szóval oly dolgok, melyek az illető élelmicikk fertőző voltát elősegítik.

Pedig hát — fájdalom — komoly számok, szomorú statisztikák tesznek tanúságot arról, hogy egyes városok lakosságának halandóságát mily tekintélyes mérvben szaporítja az élelmiszerek tisztátalan kezelése, a piaci árusítás ellenőrzésének hiánya, s főleg az a körülmény, hogy az elárúsítók nyitott edényekben, fedetlenül árusítják a különböző élelmicikkeket, melyeket így nemcsak a szenny, hanem a hevenyfertőző kórokat is tovább terjesztő bacillusok által való megfertőztetésnek teszik ki.

Pécs szab. kir. város közegészségügyi bizottsága legutóbbi ülésén — mint azt lapunk egyik a napokban megjelent számában megírtuk — a piaci tej ellenőrzéséről alkotott szabályrendeleti javaslattal foglalkozott, melyet dr. Löwy Lipót tb. vármegyei főorvos terjesztett elő.

Eme munkájáért dr. Löwy Lipótot kétségtelen elismerés illeti, mert nem zárkozhatik el senki annak elismerésétől, hogy a tej a lakosság egyik főélelmezési cikke lévén, nagy befolyással bír a közegészségre s a lakosság halandóságára, s így a közérdeknek tesz szolgálatot az, ki eme élelmicikkek árusításának kellő ellenőrzését célzó bármely javaslattal előmozdítja a közegészségnek épségben tartását.

A szabályrendeleti javaslat keresztülvitelének azonban megvannak a maga nehézségei is, melyek természetesen a javaslatot alkotón kívül álló dolgok, de melyekkel a helyi viszonyokra tekintettel okvetlenül számolni kell.

A szabályrendeleti javaslat — orvosi szempontból teljes helyességgel — a piaci tejárusítás ellenőrzésére kirendelendő közegnek feladatául teszi, hogy állapítsa meg a tej fajsúlyát — a minőség megállapítása végett, — a tej zsirtartalmát stb.

Természetes dolog, hogy laikus ember az ily dolgokban nem mondhat véleményt, tehát a piaci tejárusítás ellenőrzésénél orvosra van szükség. A fajsúly, zsirtartalom stb. meg-

passzivitása fogja halomra szórni a mai egész abszolút állapotokat. Ezért édes öcsém vigye el erekiyjét. Rejtse el jó helyre, mire megnő a bajusza és szakálla, embernyi módra, büszkén előveheti.

Ezután kérdezte, hová akarom elrejtteni? — Nemes Punn község, szülőföldem templomtornyába, felelém.

És hogy még addig is, míg szülőföldemre érek, hogy baj ne érjen velem, az uradalmi kocsin küldött haza.

Természetesen hazaérkezve első dolgom volt a szabadságharci bojtomat az ottani derék hazafias iskolamester, Szentkereszt János segítségével a falu végén a temetőben épült templom tornyába pompásan elrejtteni.

Ott aludt az én erekiyém egész 1861. évi rövid alkotmányos világunkig. Ekkor megszűnt a zsandárvilág, megszűnt minden félelem, kis időre ugyan, mert a nemsokára napvilágot látott híres februári patens Smerlinget tette mindenhatóvá, de szelid alakban. Akkor már a legfeketébb pecsovics is magyar nadrágban járt. Szóval nem volt mitől félni. A bekövetkezett kibékülés és koronázás után meg éppen nem, azóta tehát jó és rossz viszontagságok között, a szabadságharc eme emléke mindig birtokomban volt és maradt a mai napig. Ime ez a története az 1848—49-ik honvédőrnagy: Limbek Dénes szolgálati övének.

állapítása nem történhetik pusztá szemmérték szerint, hanem az e célra készített vegyészeti eszközökkel kell hogy történjék, s miután az ilyen vegyészeti eszközöket az illető ellenőrző közeg nem hordhatja csak úgy tollszár módjára a zsebében, szükséges egy állandó helyiség, hol a tej vegyi vizsgálata történhetik.

Tehát a piaci tejellenőrzésre legalább két-három orvos, vegyészeti műszerek, egy állandó helyiség (laboratorium) válik szükségessé.

Eme körülmények természetesen szóba kerültek a városi közegészségügyi bizottságnak e szabályrendeleti javaslattal foglalkozott ülésén s ekkor a polgármester azzal csillapította le a bizottsági tagok felmerült aggályait, hogy a mire szükség van, az meglesz.

Elismerjük a polgármester biztató szavaiban rejlő ama dicséretes intenciót, hogy elvégre is bármily silányak legyenek a város anyagi állapotai, bárhog is szálljon fölfelé a pótadó termométereje, ott, hol közérdekről van szó, hol a lakosság közegészségét kell megvédeni, a halandóságot csökkenteni, ott néhány forint nem jön számításba. Ott tenni kell!

Koncedáljuk ezt is, de nem anélkül, hogy magunk is csatlakozva a főkapitánynak és néhány bizottsági tagnak véleményéhez, aggodalmaskodva azt ne kérdezzük: s eme újabb költségek fejében mit kapunk? Tiszta, egészséges s minden fertőző anyagtól ment tejet! Ez a válasz. Köszönjük szépen!

Sajnos azonban, nemcsak tejből élünk s ha ezután bátrabban is itatjuk meg csecsemőinkkel a maguk táplálékát, ha reggeli kávénk megivásakor nem is szorítja többé keblünket ama aggodalom, hogy a tej nem-e való lépítés állattól, még sem látunk a közegészség megóvására elegendő garanciát kizárólag a piaci tejellenőrzés szabályrendeleti javaslatában s az ellenőrzés keresztülvitelével járó tekintélyes költségek feloldozásában, mert hát könnyen megeshetik, hogy a piaci tejellenőrzési szabályrendeletnek keresztülvitele folytán szép réz cimkés hermetikusan elzárt fazékokban fogják a tiszta tejet árusítani s ettől egészségesek maradunk, legföljebb az állott hús, régi hentesárúk, liszttel habart tejfő, ehetőként forgalomba hozott bolondgomba, téglaporrall festett paprika és rothadt gyümölcs fogja előmozdítani azt, minek meggátlására nem elegendő a tiszta tej.

Beláthatlan messzeségben fekszik tőlünk annak konstataciója, hogy városi intéző köreink miatt csinálnak minden fontos közügyből — ratler kutyát, melynek következetes lassúsággal, darabonként nyírják meg a fülét-farkát, ahelyett, hogy egyszerre tulesnének az ezzel az operációval járó kellemetlenségeken.

Ha már piaci tejellenőrzésre alkotunk szabályrendeletet, miért ne terjesztenék azt ki az összes piaci árusításra kerülő cikkekre? Ha a tejellenőrzésre orvosokat kell állítanunk, miért ne vizsgálják meg ezek a húst, gombát, tejfőt, paprikát és gyümölcsöt is s ha már létesítünk tejellenőrző laboratóriumot, akkor miért ne rendezzük be azt úgy, hogy egyéb élelmicikkek ellenőrzésére is alkalmas legyen?

H i r e k.

Pécs, 1901. okt. 9.

A király három tanácsa.

(Mese.)

Irta: Albert bácsi.

Egyszer volt, hol nem volt, még az operenciás tengeren is túl, az üveg hegyen is túl, lakott egy nagyon, de nagyon öreg király.

Azt mondják, hogy az embernek száz éves korában nő ki a bölcsesség foga. De igaz is ám. Az öreg király is, nem hiába, hogy öt hónappal, hét nappal, kilenc órával és tizenhárom peccel volt túl a száz éven, de nem is volt bölcsességének párja a világon, a mióta Isten megteremtette.

A királyok, fejedelmek mind ő hozzá fordultak pörös dolgaikban, olyan nagy hire volt. Valóságos atyja volt népeinek, de szerették is.

Jóságának, igazságosságának és bölcsességének nem csak a földön, de még az égben is hire terjedt s mert a jó Isten is szereti a jó, igaz és bölcs embereket, hát magához szólította az öreg királyt.

Ahogy az öreg király halálát közeledni érezte, magához hívatta fiát és így szólt hozzá:

— Fiam, érzem, hogy most meg kell halnom. Azt akarom, hogy jó király legyél népemnek, azért jól jegyezd meg magadnak e hármastanácsot: adott szavadat meg ne szegd; mindenkinek egyenlő igazsággal mérj és senkit halálra ne ítélj.

Az öreg király ezzel meghalt.

Alig, hogy hire ment az országban a jó öreg király halálának, mindenki, szegény, gazdag, ur és szolga egyaránt gyászt öltött. Sirás, zokogás hallatszott mindenfelől.

Mindenki áldotta jóságát, bölcsességét még muló porában is.

A temetés után a királyfi kihirdette az egész országban, hogy Isten kegyelméből most már elfoglalja atyja trónját.

Eleinte nagyon igazságosan uralkodott, De meg is volt az Isten áldása, rajta is, országa népén is.

Hogy népét jobban megismerje, fényes kísérettel beutazta országát, mindenütt igazságot szolgáltatott, a jó hazafiakat kitüntette, a rosszakat pedig megdorgálta, ha kellett, büntette is.

A mint kíséretével az uton haladt, közel a városhoz egy öreg embert látott a szántóföld szélén bajmóldni.

— Mit csinál öreg? — kérde a király.

— Diófát ültetek, — felelte az öreg ember.

— És azt hiszed, hogy eszel még gyümölcsből? — kérdezte tovább a király.

— Unokámnak ültetem felséges uram, az talán megéri majd a termését.

— Megköszöni e egykor fáradságodat?

— Meg, bizonynyal. Az én öreg apám is ültetett diófát, bezeg izlik a gyümölcs. El is mondtam már nem egyszer, áldja meg az Isten még haló porában is.

A királynak igen megtetszett az öreg ember nyíltszívűsége.

— Hát unokád nem segít a faültetésben?

— Nem ám, — felelte az öreg ember, — de még azt sem tudom, hogy merre van!

— Hogyan? — kérde a király.

— Hát csak, úgy, hogy elvitték szegényt katonának, azóta hirt se hallottam felőle.

— No, majd ha letelik az ideje, annál jobban megőrül neki.

— Soká lesz még az felséges uram — szólt a szegény ember, — maholnap kidülök a munkából, aztán még az sem lesz, aki egy pohár vizet nyújtson.

A király megsajnálta az öreg embert.

— Nő, ne busulj öreg, — vigasztalta őt a király, — mihelyt haza érek, hát haza bocsájtom fiadat.

Ezzel a király tovább nyargalt a körülötte levő urakkal.

Elmúlt egy, két, három hét, de az öreg ember hiába várta unokáját, az csak nem jött.

Az öreg ember gondolt egyet, felöltötte az ünneplős subáját, aztán neki indult a király városának.

Ment, ment, mendegélt, hét falun, hét vármegyén keresztül, végre elért a király kastélya elé.

Amint benyitotta a kapun, elibe toppant egy tetőtől talpig vasba öltözött katona.

— Hé atyafi, nem oda Buda, — szólt a vaskatona. — ez a király háza.

— Hát iszen tudom én azt, — felelte a

szegény ember, — de ha már a királynál van dolgom, csak nem megyek a koldus bíró pitvarába.

— Mi dolga van a királynál? — kérdezte tovább az öreg embert a vaskatona.

— Hát csak azt akarom mondani néki, hogy a magyar ember megszokta tartani a szavát.

— A király tán nem tartotta volna meg?

— De nem ám. Megígérte, hogy elbocsájtja fiamat a katonaságtól, de úgy látszik nem ura szavának.

A vaskatona csititgatta az öreg embert, de azért elvezette a király elé.

— Jó napot felséges uram, — köszöntötte az öreg ember a királyt.

— Fogadj Isten, — felelte a király, — mi járatban vagy öregem.

— Hát csak a mondó vagyok, felséges uram, hogy a magyar ember megtartja a szavát.

A királynak ebben a pillanatban eszébe jutott, hogy mit ígért az öreg embernek. Nagyon megbánta, hogy így megfélekedett igéretéről, azonnal küldött gyors lovas stafétát az öreg ember unokájáért.

— Ne haragudj édes öregem, — szólt a király az öreg emberhez, — nagyon sok a gondom, hát egészen megfélekeztem igéretemről, de most már szabad lesz unokád.

— Köszönöm felséges uram, — hálálkodott az öreg, s hogy haza ért házikójába, unokája már ott várta.

Ahogy az öreg ember eltávozott, a királynak eszébe jutott atyja mondása és nagyon bántotta jó szívét, hogy ily hamar megfélekedett róla.

Nő de se baj, gondolta a király s megfogadta, hogy atyjának másik két tanácsát annál hitebben fogja követni.

Történt egy nap, hogy egy szegény paraszt ember, meg egy arany sujtásos gazda jelent meg a király előtt.

— Mit kívántok tőlem? — kérde őket a király.

— Igazságot, — felelték mindketten.

— Hát mi a panaszotok?

— Jaj felséges uram, — kezdte a szegény ember, — feleségem, hét gyermekem nyomorog otthon, éhesek, kenyeret kérnek és én nem tudok adni. Volt egy kis tehéncém, csak amolyan kis riska, szegény ember portájára való. Az volt minden vagyonom, etetem illatos szénával, virágos zöld füvecskével, itattam forrás vízzel, de adta is ám a tejet. Meg volt a reggelink, ebédünk, vacsoránk és áldottuk hozzá a jó Isten nevét érte. Ma reggel, hogy kihajtottam kicsi tehéncémet a zöld füves legelőre, hát arra bocorgott az uraság nagy, cimeres tehene s keresztül dőfte tehéncémet, úgy hogy szegény menten kiadta páráját. Most már nincs tehéncém, szegény gyermekeim éheznek és én mit sem tudok nekik adni. Csak arra kérek felséges uram, légy igazságos.

Most az arany sujtásos gazdag urra került a sor.

— Nem úgy van a dolog felséges uram, — kezdte ez, — a mint ez a paraszt mondja. Volt neki egy kóros tehene, de nem volt az nagyobb egy kecskénél, aztán mindig ott csufondároskodott az én cimeres teheneim mellett. Az én cimeres teheneim sehogy sem szivelték ennek a parasztnak a kecskelábu csiráját, de hogy is szivelték volna! Ma reggel meg, nő még ilyet se látott a világ, az a kócos riska neki szaladt az én egyik cimeres teheneimnek, aztán letörte a szarvát. Most már csak egy szarva van a teheneimnek.

— Büntesd meg felséges uram ezt a parasztot, én csak nem károsodhatom az ő csuf, kócos tehene miatt.

A király gondolkodott, aztán így szólt:

— Te szegény ember tartozol egy cimeres tehenevet venni ennek a gazdag embernek, te meg gazdag ember veszel ennek a

szegény embernek egy riska tehenevet. Elmentek.

— Köszönöm felséges uram az igazságos ítéletet, — szólt örömmel az arany sujtásos ur:

A szegény ember sirva fakadt.

— Hej nincs a földön igazság, — szólt elmenőben, — még a király is csak az arany sujtásos urakhoz huz, a szegény ember csak amolyan Csáki szalmája, még az ág is birizgálja.

A király hallotta a szegény ember szavait és eszébe jutott édes atyja hármastanácsa. A szívében nagyon megsajnálta a szegény embert. De már késő volt, az ítéletet kimondotta, azon már mitsem változtathatott.

Múlt az idő, egyszer csak nagy beteg lett a király. Összehívatta országa valamennyi orvosait, de egyik sem segíthetett a baján.

Végre egy javasasszony jelentkezett a királynál s ajánlkozott, hogy meggyógyítja.

A király kapott az alkalmon.

Ahogy az öreg asszony kotyvasztgatta a király számára a maga hétféle fűvét, fáját, belépett az országbíró és így szólt a királyhoz:

— Felsőleges uram, a pandurok megfogták Balta Jóskát, a zsványkapitányt. Mit tegyünk vele?

A királyt igen gyötörte a betegsége, azért türelmetlenül teletelte:

— Tartsatok törvényt fölötte.

Az országbíró eltávozott.

Az öreg asszony kente, fente a királyt, úgy, hogy csak úgy nyögött bele, ekkor ismét belépett az országbíró.

— Felsőleges uram, — szólt, — mire itéljük Balta Jóskát?

A királynak nagyon sajtott az oldala, azért haragosan felelte:

— A mivel vétkezett azzal bűnhődjék.

— Igen is, felséges uram, — szólt az országbíró s elment.

A zsvány kapitány sok embert megölt már, ezért a törvénybírák halálra ítélték s a halálos ítéletet annak rendje és módja szerint végre is hajtották rajta.

A mikor már minden megtörtént, az országbíró jelentette a királynak:

— Felsőleges uram, Balta Jóskát kerétké tőrettük.

A királynak eszébe jutott édes atyja hármastanácsa, és nagyon megijedt.

— Jaj, miért tettétek, — siránkozott a király, — most már harmadik tanácsát sem követtem édes apámnak.

Ezzel a király meghalt.

A kastély tetején ekkor megszólalt egy veréb, az a ki nekem is mesélte ezt a történetkét és rá kezdte:

Igy jár, így ki édes atyja
Jó tanácsat nem fogadja:
Adott szót meg nem tartani,
Az ám a csunya valami,
Igazságtalanul itélni,
A bűnöst kerétké tépni;
Megtiltotta édes atyja
S a tanácsot nem fogadta.
Meg is halt, el is temették,
Másnap már el is felelték.
Pedig ha meg nem halt volna,
Mesém tovább tartott volna.

*

Ha szót fogadtok apikának, anyikának s a tanító-bácsinak és tanító-néninek sem lesz reátok panasz, úgy jövő szerdán ismét mesélek. A viszontlátásra édes kis olvasóim, pá. A magyarok Istene legyen mívelünk.

Napirend 1901. október 9-én.

Naptár: csütörtök, okt. 9. — Róm. kath.: Ferenc. — Prot.: Ferenc. — Görög-kel. (szept. 27.) Kallisztrusz. — Zsidó: Tischri 27. — Nap két 5 óra 57 perckor; nyugszik 5 óra 4perckor. — Hold két 3 óra 44 perckor éjjel; nyugszik 3 óra 56 perckor délután.

Időjelzés. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változékony, hűvös idő, elvértve csapadék várható.

A közigazgatási bizottság ülése a város-házán d. e. 10 órakor.

Színház: »A bore«, Gárdonyi énekes életképe.

— (A pécsi múzeum ereklyéje.)

Jelen számunkban befejeztük *Bogyó* Alajosnak, a nagy idők emez élő tanujának tárcáját *Limbeck* Dénes, 1848—49-diki honvéd-őrnagy szolgálati övéről.

Bogyó Alajos, a mi jeles munkatársunk, kéziratával egyidejűleg a következő levelet intézte hozzánk:

»T. Szerkesztő Ur! Midőn *Limbeck* Dénes 1848/49-iki honvédőrnagy szolgálati övének történetéről szóló kéziratomat átküldöm, egyuttal ide mellékelve átszámaztatom a jelzett szolgálati övet is azon kérelmemmel, hogy azt a Pécs sz. kir. város múzeumának, illetve a múzeum t. őrzőjének nevében átadani kegyeskedjék. Pécs, 1901. okt. 6. án. Alázatos szolgálója: *Bogyó* Alajos.«

Kézhez vettük pedig a szabadságharc eme ereklyéjét egy hosszukás, kemény papirdobozban, melyre *Bogyó* Alajos a következő jegyzeteket írta rá:

„*Eltemettem*“ 1849. évi szeptember 20—25-dike közt éjjel, Szimő és Andód községek közt (Nyitramegye) fennálló csőszháznak falazata tövébe.«

„*Kiástam* rejtett helyéből 1853. évi augusztus hó 8-án.«

„*Ujból elrejtettem* Nemes-Punn község templomtornyába Szentkereszt, ottani hazafias iskolamester segítségével, 1853. augusztus 10-én, hajnali harangozás után.«

»*Kivettem rejték helyéből* 1861. évi Mindenszentek napján, bucsu alkalmával, a haza hajnalhasadásakor. — *Bogyó* Alajos, 1848/49 es honvédtüzér.«

A becses ereklye nemzeti színű, nehéz selyem öv, két végén nemzetiszín szolgálati tisztai bojtjal. Dicső időknek egyik szent emléke, mely bizonyára a legelső helyek egyikét érdemli meg a pécsi múzeumban.

Illusztris munkatársunk kívánatához képest az ereklyét ma *Majorossy* Imre polgármester kezeihez juttattuk, hogy azt a pécsi múzeumban elhelyeztesse.

— (Baranyavármegye állandó választmánya) ma délelőtt tíz órakor ülést tartott a vármegyházán a jövő hétfői megyei közgyűlés tárgysorozatának előkészítése végett báró *Fejérváry* Imre dr. főispán elnöke alatt. Az ülésen résztvettek: *Tormay* Károly alispán, *Koszits* Kamill főjegyző, *Német* Lipót, *Koszits* Szilárd, *Mándi* Samu, *Simonfay* János, *Jeszenszky* Lajos, árvaszéki elnök, *Nagy* Jenő, tisztifőügyész, *Johann* Béla dr., tisztifőorvos, *Kovácsfi* Kálmán főmérnök, *Driess* Lajos, *Gyenes* Kletus, *Margittai* Péter, dr. *Kiss* Emil, *Koszits* Ákos, *Madarász* István dr., *Mende* Lajos, *Máthé* Ödön, *Stenge* Ferenc, *Vaniss* Sándor és *Horváth* István főszolgabírák, *Darócy* Aladár dr., *Rech* Dezső dr., *Vadnai* Jenő dr., tb, főjegyzők és a referens aljegy-

zők. A bizottság gyorsan végzett az egyes ügyekkel s az ülés egynegyed tizenkét órakor végetért.

— (Incódy Dénes emlékezete.)

A főgimnázium ifjúsága ma, Dénes napján, reggel félnyolc órakor tartott szent misében emlékezett meg boldogult, nagy nevű igazgatójáról. A requiemen nagy számban voltak jelen a szülők is, kik csak úgy, mint fiaik, soká, tán soha sem tojják elfelejteni azt a férfit, ki tanítványainak igazán szerető atyja, a szülőknek őszinte, jó tanácsadója volt. Ugy tudjuk, hogy a tanári kar határozata szerint minden évben az ő emlékezetének lesz ez a nap szentelve.

— (A Pécsi Kath. Köre) október 19 én tartja családi jellegű táncestélyét. Kezdeté esti 8 órakor.

— (Pályázat.) A *tamási* kir. járásbiróságnál segédtelekkönyvvezetői állás van üresedésben. Pályázati kérvények két hét alatt adandók be a szegzárdi kir. törvényszékhez.

— (Postamester kerestetik.) A baranyamegyei *Darázs* községben harmadosztályú postamesteri állás van üresedésben. Pályázni október hó 25-ig lehet a pécsi posta-és távirdaigazgatóságához.

— (Nyugalomba vonuló járásorvos.) *Jellasich* Károly dr., a dárdai járás járásorvosa, hatvanöt éves korára tekintettel nyugdíjazását kéri. A megyei nyugdíjválasztmány ma foglalkozott a kérelemmel s 1902. január 1-től javasolja nyugdíjaztatni a járás orvost, harminchét évi szolgálat után, évi 940 kor. nyugdíjjal. A megyei állandó választmány e javaslatot mai ülésében elfogadta s pártolól fogja a hétfői közgyűlés elé terjeszteni.

— (Új anyakönyvvezetők.) A belügyminiszterium ideiglenes vezetésével megbízott m. kir. miniszterelnök Somogy vármegyében a felső segesdi anyakönyvi kerületbe *Stadler* Géza körjegyzőt anyakönyvvezetővé, továbbá a göllei anyakönyvi kerületbe *Füzéri* Károly segédjegyzőt anyakönyvvezető helyettesé nevezte ki és mindkettőt a házassági anyakönyv vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta.

— (Megerősítés.) A m. kir. igazságügyminiszter a gyönki kir. járásbiróságnál ideiglenes minőségben alkalmazott *Kovács* Károly aljegyzőt ebben az állásában végleg megerősítette.

— (Pótvalasztás a tabi kerületben.) Kaposvárról írják, hogy Somogyvármegye központi választmánya a tabi pótvalasztást október 17-ére tűzte ki.

— (Tisztviselők utiátalánya.) A belügyminiszterium elrendelte, hogy a vármegyék tisztviselőinek utiátalányai állami javadalmazásból fedeztessenek. Baranyamegyében ez állami fedezést meg is adta az alispán, tisztifőorvos és a járásorvosok részére, de a szolgabírák és főbírák részére nem, mert ezt már a megye a kivetett 2% os pótdából rendezte. Mivel azonban e pótdó a nyugdíjalapra szükséges, most felírnak a miniszterhez, hogy az állami segínyt adja meg az említettek utiátalánya fedezésére is.

— (Utonálló.) Tegnap éjjel egy fiatal ember a József-utcában egész nyugodtan ballagott haza felé a színházból. A hogy a

Mór és Kis-Flórián utca közti részben ment, az egyik kaptalj mellől egy nagy marcona alak ugrott elő és elállta utját. A fiatal ember megijedt és hátrált. Az megfogta a mellénél és pénzt követelt tőle. A fiatalember szabadkozott, hogy nincs nála, de az követeléséből nem engedett s már fenyegette, hogy leüti, ha nem adja elő pénzét és óráját. Erre a fenyegetésre a fiatalember már készült átadni a követelt dolgot, a midőn egyszerre erős férfi lépések hangzottak. A fiatalember segítségért kiáltott, mire az utonálló megijedve futásnak eredt. A megtámadott fiatalember és a véletlenül segítségére jött idegen üldözőbe vették az utonállót, azonban annak sikerült elillannia.

— (Égő gyermek.) Könnyen végzetessé válható szerencsétlenség történt tegnap este a Pályautcában, *Docskalik* Mihály nap-számosnál. A szülők künn tartózkodtak a konyhában, a míg a kis négy éves fiukat a szobában hagyták. Ez fölkapaszkodott az asztalra, a hol az égő lámpa állott és a hogy a székre állva, az asztalra akart fölmászni, a szék alatta megbillent és ő az asztalterítőbe kapaszkodott s így a lámpát magára rántotta. A zörrenésre a szülők beszaladtak a szobába s rémülve látták a szerencsétlenséget. A kis fiu a földön hevert s ruhája már lángba gyult. Az anya szerencsére nem vesztette el lélekjelenlétét, az ágyról lerántotta a terítőt és a kis fiura vetette s így a tüzet még csirájában elfojtotta. A kis fiun csak könnyebb égési sebek vannak, a mikből gondos ápolás mellett hamar kigyógyulhat.

— (Elgázolt gyermek.) *Mészáros* István pécsi lakos, fuvaros szekere ma délelőtt az Agoston-utcában elgázolta *Freid* József pécsi lakos két éves leányát. A kocsikerekei alatt a kis leány súlyos, de nem vesélyes sérüléseket szenvedett.

— (A lótenyésztés megyénkben.) A siklósi járás mezőgazdasági bizottsága is foglalkozott a lótenyésztés emelésére szükséges teendőik kérdésével. A megállapodás az, hogy a járás területén három rész különböztetendő meg és pedig az 1., a hol a lóanyag megfelelő és a tenyésztés jó uton halad, itt az angol félvér további terjesztése kívánatos; 2., a hol a lóanyag selejtes, itt is az angol félvér honosítandó meg, a 3., ahol eddig előszeretettel a muraközi faj tenyésztetik, az ugynevezett hidegvérű lovak; mint-hogy azonban ez a faj nem felel meg és annak tenyésztése nem kívánatos, megfelelő intézkedések tétessenek, hogy a gazdaközönség másfaj lovakhoz jusson.

— (Esperesválasztás.) A somogyi ág. hitv. ev. egyházmegye esperesének, *Németh* Pál vései lelkésznek hat éves megbízatása a folyó évben lejárt. A megüresedett állás betöltésére beadott gyülekezeti szavazatok, *Véssey* Mihály felügyelő elnöke alatt, *Borbély* Gyula lelkész és *Laipicz* Vince földbirtokosból álló bizottság bontotta fel Vésén. A gyülekezetek által egyhangulag újból *Németh* Pál vései lelkész választott meg esperesnek.

— (Jelentés a vizről.) A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: okt. hó 9 én reggel 6 órakor a tettyei vizekben 950, az ellentartóban 395 kb. viz volt; a hozzáfolyás 24 óra alatt 770 köbméternek találtatott.

— **(Egy érdekes vendég.)** Ma délelőtt érdekes vendége volt Pécsnek. Egy török alattvaló, ki a fővárosból jött hozzánk s Bródba átutaztában megtekintette Pécsset is, hol kissé egzotikus toalettjében, elképzelhetőleg nem csekély feltűnést keltett. Jámbor vándorkereskedő különben, ki már huzamosabb idő óta tartózkodik Magyarországon s nagyon törve a német nyelvet is beszéli. Az érdekes vendéggel többen beszédbe elegyedtek s így megtudtuk azt is, hogy a »hatalmas« szultán birodalmában még ma is emlékeznek a mi ősi városunkra s még nem felejtették el a híres Sopiánát.

— **(A szinügyi nagybizottság ülése.)** A város szinügyi nagybizottsága folyó október hó tizenharmadikán délelőtt 11 órakor a város közgyűlési termében ülést tart, melynek tárgya a pécsi nemzeti színház elnyerésére beérkezett kérvények fölött a szinügyi albizottság által adott véleményének előterjesztése lesz.

— **(Kis-Kőszeg kérelme.)** Kis-Kőszeg község a baranyavári járásból a mohácsi járásba akarja magát áthelyeztetni, azon alapon, mert Mohácshoz tíz kilométerrel közelebb fekszik s azzal a hajózás folytán összeköttetése jobb, mint Dárdával. A megye állandó választmánya azonban a közérdek szempontjából nem találta szükségesnek ez áthelyezést s mai ülésében a kérelmet mellőzte.

— **(Pórnuljárt kérő.)** A házasság boldogító révébe óhajtott hajókázni egy almamelléki szolgálgyerek, kit a községben csak

»csuf Ferkó« néven ismernek, mert egy cseppet sem dicsekedhetik a férfias szépség vonásaival. Alakja sem volt valami imponáló, lábait hanyagul vonszolta maga után, így persze nem nagy becsben állott a falu leányainál. Mégis elhatározta, hogy megkéri egy bár körülrajongott, de szegény leány kezét. Elhatározását csakhamar tett követé és egy szép este megjelent »csuf Ferkó« kifent bajusszal a lányos háznál, mint kérő. Amily büszkén és reménytől telt kebelével lépett be a házba, oly lehorgasztott fővel állott ott, a mikor kosarat akasztottak a nyakába. Ez még nem bántotta volna Ferkót annyira, mint az az eset, a mely ezután vele történt. Ugyanis a leány egy ismert imádójának füléhez jutott, hogy micsoda kérő jár kedvesénél. Ezt szégyennek tekintette és boszura vágyott. Magához vette tehát egy jó és balsorsban hű barátját és a lányos háza ajtajának mindkét felén posztot álltak és mikor a mit sem sejtő kérő kijött, egy-egy jól megérett paradicsomot kentek az arcába. Ezek után megfogták és négy erős kar a kérőt a sertésólhoz vonszolta, s abba beerőszakolta, az ajtót jól rázárva, hogy saját erejével ne szabadulhasson. Ferkónak nem lehetett inyére a kényelmetlen zárka, mert csakhamar éktelelen dörömbölés verte fel a ház lakóit. A házigazda figyelmes lett a zajra s az ólhoz sietett, azt híven, hogy disznója igyekezett a figyelmet magára vonni. — Mily nagy volt a meglepetése, mikor az ajtót kinyitva, onnan Ferkó surrant ki. Arca még tele a paradicsom magjával és levéllel, a melyet a nagy izgatott-

ságban elfelejtett letörölni. Ez az eset most közbeszéd tárgyát képezi a faluban — csak Ferkótól nem szabad kérdezni, mikor megy megint kérőbe ?!

— **(Zártkörű társaság.)** Nem valami újonnan alakított egyesületről szólunk ez alatt a cím alatt, hanem arról a négy tagú társaságról, melyet ma reggel hoztak csendőrszuronyok között alaposan egymáshoz fűzve. A zártkörű társaság négy jeles tagja — mondanunk sem kell talán — a mi hirneves Kolompár cigányaink közül való, kik több apró lopásért kerültek ismét kézre. Az egyik közülök csak a múlt héten hat havi fogság után szabadult ki a börtönből, hova ma visszavitték.

— **(Az inasok sportja.)** Azok a különböző mesterségű tanoncok, kiknek többek között az a feladatuk, hogy gazdáik portékáit négy kerekű kocsikon szállítsák haza, ebből a munkából óriási lelkesedéssel sportot űznek, mely azonban minden vidámsága mellett nem csekély módon veszélyezteti az utcán járók-kezők testi épségét. A derék lurkók — ugyanis — felhasználják a mi utcáink lejtős voltát s felülve kocsijaikra, legördítik őket az emelkedésről, a mikor persze kitérésről vagy rud kormányzásról szó sincs. Hogy mily veszedelmes az a kényelem szeretetből eredő inas-sport, ennek megítélését azokra bizzuk, kiknek kötelessége lenne ennek a kedvtelésnek véget vetni.

fogadott. Csudálatos volt csak nézni ezt az erőszakos kis frátert, mily telhetetlenül viselkedett a tejes üveggel szemben. Szépen fejlődött is, de annál rosszabbul járt szegény Eszti, kinek valami belső szervi baja lett, s mely után az öreg Wasserman szerint — sohasem lesz több belőle egészséges asszony, feltéve ha hamarosan bele nem hal. Szegény Petkócy kétségbeesett, s mint a holdkóros úgy járt kelt, — úgy anyira, hogy már Wasserman kételkedett abban, hogy Petkócy agyveleje nem e szenvedett neje szomorú állapota miatt.

A szomorúság beköszöntött ismét a Leopold házba, s midőn szegény Eszti egy gyönyörű őszi délután kiszenvedett, — akkor, mintha Éva asszony belsejében megszakadt volna valami! Mindig azt hajtogatta Sándor előtt, hogy ez Isten büntetése, mivel ő oly nagyon, nagyon Sándort.

— Ne káromold Istent édes, légy nyugodt! Bizál benne!

Petkócy órák hosszáig künn térdelt Eszti sirjánál, vagy egész éjjel el volt a kis fiucska ágyacskájánál, ki rendes, mély álmában mosolygott, társalgott kis pajtáival . . . az angyalkákkal. A kis gyermekszoba, világítva kis éjjeli lámpa által volt Petkócy egyedüli öröme. Délután künn a temetőben, éjjel gyermeke fölött örködvé, senkihez sem szólva, magába zárkozva tölté a boldogtalan kapitány komor napjait. Sándor emberfőlötti erővel azon iparkodott, hogy Petkócyt az életnek visszanyerje, de mindhiába. Karácsony előestéjén a jobb sorsra érdemes férfiú künn neje sirhalmán föbe lőtte magát. Másnap pedig Kúthy Helén bárónő megmérgezte

az volnék mondá az agg főtiszt, jóakaró mosolylyal szemlélve a piruló Sándort.

— Na, es wär zu schön gewesen! Hát hagyjuk akkor, ha másképp nem lehet. Isten neki, de újból mondom, halálos vétek.

Az ebéd közel esti hét óráig tartott, s midőn a hadfiak már a kellő pezsgőt megemésztették az öreg úr asztalt bontott; de mielőtt elbocsájtotta volna a tisztikart, annak minden egyes tagjával szívélyesen kezet szoritott. Különösen Sándortól alig tudott megválni.

— Ha bármikor észre térne fiatal Mars, jusson eszébe cimem s én tárt karokkal fogom fogadni! Isten önökkel uraim!

A cigány már ekkor az egyik és legelső szaporára gyujtott s eszeveszett kurjantással ugráltak fel a fiatal huszárok. Sándor egy csomó pezsgőt rendelt, s azután kiment a másik terembe, hogy a már megemésztett pezsgőt erős fekete kávéval ellensúlyozza. Petkócy kissé „eresztette a zablát“ — mint ő szokta mondani és erőnek erejével magával hurcolta vissza a terembe.

— Dombegyházy! kiáltá a kis Saághy hadnagy a ki szintén néhány hónap előtt lett hadnagygyá — mond a cigánynak a nótádat.

Sándor mosolygott és elfütyülte a cigánynak azt a régi édes nótát:

Remegve kért, hogy hagyjam el,
Egy könny rezgett szemében.
Nem volt már szép, sem fiatal,
De kedvesebb mint régen!

Zúgó éljenek, és az egész tisztikar énekelte a ci-

Napirend 1901. október 9-én.

Naptár: csütörtök, okt. 9. — Róm. kath.: Ferenc. — Prot.: Ferenc. — Görög-kelet. (szept. 27.) Kallisztrusz. — Zsidó: Tischri 27. — Nap két 5 óra 57 perckor; nyugszik 5 óra 4perckor. — Hold két 3 óra 44 perckor éjjel; nyugszik 3 óra 56 perckor délután.

Időjárás. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: változékony, hűvös idő, elvélve csapadék várható.

A közigazgatási bizottság ülése a városházán d. e. 10 órakor.

Színház: »A bor«, Gárdonyi énekes életképe.

— (A pécsi múzeum ereklyéje.)

Jelen számunkban befejeztük *Bogyó* Alajosnak, a nagy idők emez élő tanujának tárcáját *Limbeck* Dénes, 1848—49-diki honvéd-őrnagy szolgálati övéről.

Bogyó Alajos, a mi jeles munkatársunk, kéziratával egyidejűleg a következő levelet intézte hozzánk:

»T. Szerkesztő Ur! Midőn *Limbeck* Dénes 1848/49-iki honvéd-őrnagy szolgálati övének történetéről szóló kéziratomat átküldöm, egyuttal ide mellékelve átszámaztatom a jelzett szolgálati övet is azon kérelmemmel, hogy azt a Pécs sz. kir. város múzeumának, illetve a múzeum t. őrzőjének nevében átadni kegyeskedjék. Pécsen, 1901. okt. 6. án. Alázatos szolgálója: *Bogyó* Alajos.«

Kézhez vettük pedig a szabadságharc eme ereklyéjét egy hosszukás, kemény papirdobozban, melyre *Bogyó* Alajos a következő jegyzeteket írta rá:

„*Eltemettem*“ 1849. évi szeptember 20—25-dike közt éjjel, Szimő és Andód községek közt (Nyitramegye) fennálló csőszháznak falazata tövébe.«

„*Kiástam* rejtett helyéből 1853. évi augusztus hó 8-án.«

„*Ujból elrejtettem* Nemes-Punn község templomtornyába Szentkereszt, ottani hazafias iskolamester segélyével, 1853. augusztus 10-én, hajnali harangozás után.«

»*Kivettem rejtékhelyéből* 1861. évi Mindenszentek napján, bucsu alkalmával, a haza hajnalhasadásakor. — *Bogyó* Alajos, 1848/49 es honvédtüzér.«

A becses ereklye nemzeti színű, nehéz selyem öv, két végén nemzetiszín szolgálati tisztí bojtjal. Dicső időknek egyik szent emléke, mely bizonyára a legelső helyek egyikét érdemli meg a pécsi múzeumban.

Illusztris munkatársunk kívánatához képest az ereklyét ma *Majorossy* Imre polgármester kezeihez juttattuk, hogy azt a pécsi múzeumban elhelyeztesse.

— (Baranyavármegye állandó választmánya) ma délelőtt tíz órakor ülést tartott a vármegyházán a jövő hétfői megyei közgyűlés tárgysorozatának előkészítése végett báró *Fejérváry* Imre dr. főispán elnöklete alatt. Az ülésen résztvettek: *Tormay* Károly alispán, *Koszits* Kamill főjegyző, *Német* Lipót, *Koszits* Szilárd, *Mándi* Samu, *Simonfay* János, *Jessenszky* Lajos, árvaszéki elnök, *Nagy* Jenő, tisztí főügyész, *Johann* Béla dr., tisztí főorvos, *Kovácsfi* Kálmán főmérnök, *Driesz* Lajos, *Gyenes* Kletus, *Margittai* Péter, dr. *Kiss* Emil, *Koszits* Ákos, *Madarász* István dr., *Mende* Lajos, *Máthé* Ödön, *Stenge* Ferenc, *Vaniss* Sándor és *Horváth* István főszolgabírák, *Darócy* Aladár dr., *Rech* Dezső dr., *Vadnai* Jenő dr., tb, főjegyzők és a referens aljegyzők.

A bizottság gyorsan végzett az egyes ügyekkel s az ülés egynegyed tizenkét órakor végetért.

— (Incódy Dénes emlékezete.)

A főgimnázium ifjusága ma, Dénes napján, reggel félnyolc órakor tartott szent misében emlékezett meg boldogult, nagy nevű igazgatójáról. A requiemen nagy számban voltak jelen a szülők is, kik csak úgy, mint fiaik, soká, tán soha sem fogják elfelejteni azt a férfit, ki tanítványainak igazán szerető atyja, a szülőknek őszinte, jó tanácsadója volt. Ugy tudjuk, hogy a tanári kar határozata szerint minden évben az ő emlékezetének lesz ez a nap szentelve.

— (A Pécsi Kath. Kör) október 19 én tartja családi jellegű táncestélyét. Kezdeté esti 8 órakor.

— (Pályázat.) A *tamási* kir. járásbírósnál segédtelevkönyvvezetői állás van üresedésben. Pályázati kérvények két hét alatt adandók be a szegzárdi kir. törvényszékhez.

— (Postamester kerestetik.) A baranyamegyei *Darász* községben harmadosztályú postamesteri állás van üresedésben. Pályázni október hó 25-ig lehet a pécsi posta-és táviradigazgatósághoz.

— (Nyugalomba vonuló járásorvos.) *Jellasich* Károly dr., a dárdai járás járásorvosa, hatvanöt éves korára tekintettel nyugdíjazását kéri. A megyei nyugdíjválasztmány ma foglalkozott a kérelemmel s 1902. január 1-től javasolja nyugdíjaztatni a járás orvost, harminchét évi szolgálat után, évi 940 kor. nyugdíjjal. A megyei állandó választmány e javaslatot mai ülésében elfogadta s pártolól fogja a hétfői közgyűlés elé terjeszteni.

— (Új anyakönyvvezetők.) A belügyminiszterium ideiglenes vezetésével megbízott m. kir. miniszterelnök Somogy vármegyében a felső segedi anyakönyvi kerületbe *Stadler* Géza körjegyzőt anyakönyvvezetővé, továbbá a göllei anyakönyvi kerületbe *Füzéri* Károly segédjegyzőt anyakönyvvezető helyettesé nevezte ki és mindkettőt a házassági anyakönyv vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta.

— (Megerősítés.) A m. kir. igazságügyminiszter a gyönki kir. járásbírósnál ideiglenes minőségben alkalmazott *Kovács* Károly aljegyzőt ebben az állásában végleg megerősítette.

— (Pótválasztás a tabi kerületben.) Kaposvárról írják, hogy Somogyvármegye központi választmánya a tabi pót választást október 17-ére tűzte ki.

— (Tisztviselők utiátalánya.) A belügyminiszterium elrendelte, hogy a vármegyék tisztviselőinek utiátalányai állami javadalmazásból fedeztessenek. Baranyamegyében ez állami fedezést meg is adta az alispán, tisztí főorvos és a járásorvosok részére, de a szolgabírák és főbírák részére nem, mert ezt már a megye a kivetett 2% os pótdoból rendezte. Mivel azonban e pótdó a nyugdíjalapra szükséges, most felírnak a miniszterhez, hogy az állami segélyt adja meg az említettek utiátalánya fedezésére is.

— (Utonálló.) Tegnap éjjel egy fiatal ember a József-utcában egész nyugodtan ballagott haza felé a színházból. A hogy a

Mór és Kis-Flórián utca közti részben ment, az egyik kaptalj mellől egy nagy marcona alak ugrott elő és elállta útját. A fiatal ember megijedt és hátrált. Az megfogta a mellénél és pénzt követelt tőle. A fiatal ember szabadkozott, hogy nincs nála, de az követeléséből nem engedett s már fenyegette, hogy leüti, ha nem adja elő pénzét és óráját. Erre a fenyegetésre a fiatal ember már készült átadni a követelt dolgot, a midőn egyszerre erős férfi lépések hangzottak. A fiatal ember segítségért kiáltott, mire az utonálló megijedve futásnak eredt. A megtámadott fiatal ember és a véletlenül segítségére jött idegen üldözőbe vették az utonállót, azonban annak sikerült elillannia.

— (Égő gyermek.) Könnyen végzetessé válható szerencsétlenség történt tegnap este a Pályautcában, *Docskálk* Mihály napszámosnál. A szülők künn tartózkodtak a konyhában, a míg a kis négy éves fiukat a szobában hagyták. Ez fölkapaszkodott az asztalra, a hol az égő lámpa állott és a hogy a székre állva, az asztalra akart fölmászni, a szék alatta megbillent és ő az asztalterítőbe kapaszkodott s így a lámpát magára rántotta. A zörrenésre a szülők beszaladtak a szobába s rémülve látták a szerencsétlenséget. A kis fiu a földön hevert s ruhája már lángba gyult. Az anya szerencsére nem vesztette el lélekjelenlétét, az ágyról lerántotta a terítőt és a kis fiura vetette s így a tüzet még csirájában elfojtotta. A kis fiun csak könnyebb égési sebek vannak, a mikből gondos ápolás mellett hamar kigyógyulhat.

— (Elgázolt gyermek.) *Mészáros* István pécsi lakos, fuvaros szekere ma délelőtt az Agoston-utcában elgázolta *Freid* József pécsi lakos két éves leányát. A kocsikerekei alatt a kis leány súlyos, de nem veszélyes sérüléseket szenvedett.

— (A lótenyésztés megyénkben.) A siklósi járás mezőgazdasági bizottsága is foglalkozott a lótenyésztés emelésére szükséges teendő kérdéssel. A megállapodás az, hogy a járás területén három rész különböztetendő meg és pedig az 1., a hol a lóanyag megfelelő és a tenyésztés jó uton halad, itt az angol félvér további terjesztése kívánatos; 2., a hol a lóanyag selejtes, itt is az angol félvér honosítandó meg, a 3., ahol eddig előszeretettel a muraközi faj tenyésztetik, az ugynevezett hidegvérű lovak; mint-hogy azonban ez a faj nem felel meg és annak tenyésztése nem kívánatos, megfelelő intézkedések tétessenek, hogy a gazdaközönség másfaj lovakhoz jusson.

— (Esperesválasztás.) A somogyi ág. hitv. ev. egyházmegye esperesének, *Németh* Pál vései lelkésznek hatéves megbízatása a folyó évben lejárt. A megüresedett állás betöltésére beadott gyülekezeti szavazatokat, *Véssey* Mihály felügyelő elnöklete alatt, *Borbély* Gyula lelkész és *Laipcy* Vince földbirtokosból álló bizottság bontotta fel Vésén. A gyülekezetek által egyhangulag újból *Németh* Pál vései lelkész választott meg esperesnek.

— (Jelentés a vizről.) A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: okt. hó 9 én reggel 6 órakor a tettyei viztartóban 950, az ellentartóban 395 kb. viz volt; a hozzáfolyás 24 óra alatt 770 köbméternek találtatott.

— **(Egy érdekes vendég.)** Ma délelőtt érdekes vendége volt Pécsnek. Egy török alattvaló, ki a fővárosból jött hozzánk s Bródba átutaztában megtekintette Pécsset is, hol kissé egzotikus toalettjében, elképzelhetőleg nem csekély feltűnést keltett. Jámbor vándorkereskedő különben, ki már huzamosabb idő óta tartózkodik Magyarországon s nagyon törve a német nyelvet is beszéli. Az érdekes vendéggel többen beszédbe elegyedtek s így megtudtuk azt is, hogy a »hatalmas« szultán birodalmában még ma is emlékeznek a mi ősi városunkra s még nem felejtették el a híres Sopiánát.

— **(A szinügyi nagybizottság ülése.)** A város szinügyi nagybizottsága folyó október hó tizenharmadikán délelőtt 11 órakor a város közgyűlési termében ülést tart, melynek tárgya a pécsi nemzeti színház elnyerésére beérkezett kérvények fölött a szinügyi albizottság által adott véleményének előterjesztése lesz.

— **(Kis-Köszeg kérelme.)** Kis-Köszeg község a baranyavári járásból a mohácsi járásba akarja magát áthelyeztetni, azon alapon, mert Mohácshoz tíz kilométerrel közelebb fekszik s azzal a hajózás folytán összeköttetése jobb, mint Dárdával. A megye állandó választmánya azonban a közérdek szempontjából nem találta szükségesnek ez áthelyezést s mai ülésében a kérelmet mellőzte.

— **(Pórnijárt kérő.)** A házasság boldogító révébe óhajtott hajózázni egy almamelléki szolgálgyerek, kit a községben csak

»csuf Ferkó« néven ismernek, mert egy cseppet sem dicsekedhetik a férfias szépség vonásaival. Alakja sem volt valami imponáló, lábait hanyagul vonszolta maga után, így persze nem nagy becsben állott a falu leányainál. Mégis elhatározta, hogy megkéri egy bár körülrajongott, de szegény leány kezét. Elhatározását csakhamar tett követé és egy szép este megjelent »csuf Ferkó« kifent bajuszszal a lányos háznál, mint kérő. Amily büszkén és reménytől telt kebelével lépett be a házba, oly lehorasztott fővel állott ott, a mikor kosarat akasztottak a nyakába. Ez még nem bántotta volna Ferkót annyira, mint az az eset, a mely ezután vele történt. Ugyanis a leány egy ismert imádójának füléhez jutott, hogy micsoda kérő jár kedvesénél. Ezt szegénynek tekintette és bosszura vágyott. Magához vette tehát egy jó és balsorsban hű barátját és a lányos háza ajtajának mindkét felén posztot álltak és mikor a mit sem sejtő kérő kijött, egy-egy jól megérett paradicsomot kentek az arcába. Ezek után megfogták és négy erős kar a kérőt a sertésólhoz vonszolta, s abba beerőszakolta, az ajtót jól rázárva, hogy saját erejével ne szabadulhasson. Ferkónak nem lehetett inyére a kényelmetlen zárka, mert csakhamar éktelen dörömbölés verte fel a ház lakóit. A házigazda figyelmes lett a zajra s az ólhoz sietett, azt híven, hogy disznója igyekezett a figyelmet magára vonni. — Mily nagy volt a meglepetése, mikor az ajtót kinyitva, onnan Ferkó surrant ki. Arca még tele a paradicsom magjával és levéllel, a melyet a nagy izgatott-

ságban elfelejtett letörölni. Ez az eset most közbeszéd tárgyát képezi a faluban — csak Ferkótól nem szabad kérdezni, mikor megy megint kérőbe ?!

— **(Zártkörű társaság.)** Nem valami ujonnan alakított egyesületről szólunk ez alatt a cím alatt, hanem arról a négy tagú társaságról, melyet ma reggel hoztak csendőrszuronyok között alaposan egymáshoz fűzve. A zártkörű társaság négy jeles tagja — mondanunk sem kell talán — a mi hirneves Kolompár cigányaink közül való, kik több apró lopásért kerültek ismét kézre. Az egyik közülök csak a múlt héten hat havi fogság után szabadult ki a börtönből, hova ma visszavitték.

— **(Az inasok sportja.)** Azok a különböző mesterségű tanoncok, kiknek többek között az a feladatuk, hogy gazdáik portékáit négy kerekű kocsikon szállítsák haza, ebből a munkából óriási lelkesedéssel sportot űznek, mely azonban minden vidámsága mellett nem csekély módon veszélyezteti az utcán járók-kezők testi épségét. A derék lurkók — ugyanis — felhasználják a mi utcáink lejtős voltát s felülve kocsijaikra, legördítik őket az emelkedésről, a mikor persze kitérésről vagy rud kormányzásról szó sincs. Hogy mily veszedelmes az a kényelem szeretetből eredő inas-sport, ennek megítélését azokra bizzuk, kiknek kötelessége lenne ennek a kedvtelésnek véget vetni.

fogadott. Csudálatos volt csak nézni ezt az erőszakos kis frátert, mily telhetetlenül viselkedett a tejes üveggel szemben. Szépen fejlődött is, de annál rosszabbul járt szegény Eszti, kinek valami belső szervi baja lett, s mely után az öreg Wasserman szerint — sohasem lesz több belőle egészséges asszony, feltéve ha hamarosan bele nem hal. Szegény Petkócy kétségbeesett, s mint a holdkóros úgy járt kelt, — úgy anyira, hogy már Wasserman kételkedett abban, hogy Petkócy agyveleje nem e szenvedett neje szomorú állapota miatt.

A szomoruság beköszöntött ismét a Leopold házba, s midőn szegény Eszti egy gyönyörű őszi délután kiszenvedett, — akkor, mintha Éva asszony belsejében megszakadt volna valami! Mindig azt hajtogatta Sándor előtt, hogy ez Isten büntetése, mivel ő oly nagyon, nagyon Sándort.

— Ne káromold Istent édes, légy nyugodt! Bizál benne!

Petkócy órák hosszáig künn térdelt Eszti sirjánál, vagy egész éjjel el volt a kis fiucska ágyacskájánál, ki rendes, mély álmában mosolygott, társalgott kis pajtásaival . . . az angyalkákkal. A kis gyermekszoba, világítva kis éjjeli lámpa által volt Petkócy egyedüli öröme. Délután künn a temetőben, éjjel gyermeke fölött örködve, senkihez sem szólva, magába zárkozva tölté a boldogtalan kapitány komor napjait. Sándor emberföltti erővel azon iparkodott, hogy Petkócyt az életnek visszanyerje, de mindhiába. Karácsony elősestéjén a jobb sorsra érdemes férfiú künn neje sirhalmán föbe lőtte magát. Másnap pedig Kúthy Helén bárónő megmérgezte

az volnék mondá az agg főtiszt, jóakaró mosolylyal szemlélve a piruló Sándort.

— Na, es wär zu schön gewesen! Hát hagyjuk akkor, ha másképp nem lehet. Isten neki, de újból mondom, halálos vétek.

Az ebéd közel esti hét óráig tartott, s midőn a hadfiak már a kellő pezsgőt megemésztették az öreg úr asztalt bontott; de mielőtt elbocsájtotta volna a tisztikart, annak minden egyes tagjával szívélyesen kezet szorított. Különösen Sándortól alig tudott megválni.

— Ha bármikor észre térne fiatal Mars, jusson eszébe cimem s én tárt karokkal fogom fogadni! Isten önökkel uraim!

A cigány már ekkor az egyik és legelső szaporára gyújtott s eszeveszett kurjantással ugráltak fel a fiatal huszárok. Sándor egy csomó pezsgőt rendelt, s azután kiment a másik terembe, hogy a már megemésztett pezsgőt erős fekete kávéval ellensúlyozza. Petkócy kissé „eresztette a zablát“ — mint ő szokta mondani és erőnek erejével magával hurcolta vissza a terembe.

— Dombegyházy! kiáltá a kis Saághy hadnagy a ki szintén néhány hónap előtt lett hadnagygyá — mond a cigánynak a nótádat.

Sándor mosolygott és elfütyülte a cigánynak azt a régi édes nótát:

Remegve kért, hogy hagyjam el,
Egy könny rezgett szemében.
Nem volt már szép, sem fiatal,
De kedvesebb mint régen!

Zúgó éljenek, és az egész tisztikar énekelte a ci-

Folyó szám 13. Idénybérlet 13. Páratlan bérlet.

Nemzeti színház.

Ma, esztörtökön, október 10-én:

A bor.

Gárdonyi Géza falusi története.

Személyek:

Baracs Imre	Thury Elemér
Baracs Matyi, az Imre öccse	Kozma Pista
Baracsné Szunyog Juli, az	
Imre felesége	Staud Margit
Özv. Szunyogné, a Juli anyja	Veszpréminé I.
Szunyog Rozsi, a Juli unokahuga	T. Csige Böske
Mihály, a Juli nagybátyja	Vágó Béla
Eszter, özvegyasszony, Baracsék	
szomszédja	Szirmay Olga
Göre Gábor	Nádasy József
Durbints Pál, esküdt	Szilágyi A.
Kátsa, cigány	Pesti K.

Holnap, pénteken, október 9-én:

Bolond.

Szombaton »Bolond« operette.

Idegenek Pécsen.

— Október 8. —

Arany-hajó- szálló. Reisz Béla, utazó, Bécs. — Winterstein Jakab, utazó, Bécs. — Pollák Zsigmond, utazó, Bpest. — Stöffler A., utazó, Munden. — Bardi N., utazó, Bpest. — Bernstein Móritz, utazó, Bécs.

Mátyás király- szálló. Weisz Sándor, kereskedő, Siklós. — Weinberger Adolf és neje, kereskedő, Tornaalja. — Grünhut Ármin, kereskedő, Tésény. — Bruckner Ignác és neje, Suhopolje.

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei

1901. okt. 9. délután 2 órakor

Barometer (redukált) = 755.9 mm. (súlyedő.)

Hőmérsék = 13.7 °C.

• maximuma: 13.2 °C.

• minimuma: 7.2 °C. } tegnapi.

Párányomás: 6.3 mm.

Relatív nedvesség: 54. %

Felhőzet: 10 Cum. Str. NW.

Szélirány s erő: S. 2. —

Csapadék 24 órai 0. —

Harma'p. 2.0 Cum

Hüvös, borus, (havas) esőre hajló i. v.

Dr. Cser.

Művészet, irodalom.

○ **Kornevillei harangok.** Sokszor adták már nálunk ezt a darabot és a közönség jobb előadásban is látta már. A tegnapi nem volt a legsikerültebb, de még csak a »jó« jelzőt sem adhatjuk melléje. Még a legsikerültebb volt *Messey* Andor Henry szerepe. Bár ő sem tudott egészen kibontakozni környezetének nyomott hangulatából. *Kapossy* Józsa Szerpolettje sem volt az a Szerpolett, a minőnek kellett volna lennie. Igaz, látszott rajta, hogy vig akar lenni, de az a vigság erőltetett volt. Láttunk mi már tőle jó vig alakításokat, a mikor a közönséget magával ragadta. Tegnap még csak nem is tapsolt neki a közönség. *Szirmay* Olga Zsermén szerepében meg egész hideg volt. Ugy tűnt föl, mintha szerepétől

félt volna és nem akarná eljátszani. *Szilágyi* Gáspár apója elég hatást keltett. *Grenisöt* *Kozma* Pista játszotta. Látszott rajta, hogy igyekszik valamit belőle csinálni, azonban nem sikerült úgy, a mint talán ő maga szeretne volna. Szóval az előadás sok kívánni valót hagyott maga után. (o. p.)

Videki hátralekosainkat tisztelettel felkérjük, szíveskedjenek hátralekaikat mielőbb beküldeni.

TÁVIRATOK.

— **Hatvan szivarért hat havi börtön.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A veszprémi törvényszék *Adler* Nándor, zalaegerszegi járásbíró-sági irnokot, a hivatalban bünyelként őrzött hatvan darab szivar elszakasztásáért *hat havi börtönre ítélte* Az ítélet jogerős.

— **Vasuti szerencsétlenség.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Bécs* és *Prága* között ma a gyorsvonat összeütközött a személyvonattal. Két kalauz és a mozdonyvezető súlyosan megsebesültek. Több kocsni porrá tört.

— **Öngyilkos szobrász.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Stipek* Péter budapesti szobrász, ki a műcsarnok egyik szobrával kitüntetést nyert, gyógyíthatlan betegsége miatt föbe lőtte magát.

gánynyal Sándor dalát. Midőn ezt hallotta Sándor, mintegy megbánta, hogy az ő legkedvesebb dalát így odadobta ez örjögő ittas tömeg közé. Mintha mély és tiszta szerelmére folt esett volna — úgy érezte. Később, Petkócy-nak szóllott, hogy biz ő hazamegy mert nem érzi magát egész jól.

— Jó teszed Sándor, s ha a feleségem nálatok van akkor kísérd haza, ha rögtön nem jönnek; pedig én is megakarok szökni

— Jó, meglesz. Hanem ha lehet jöjj haza, azt hiszem Eszti várja a katasztrófát, ilyenkor jól esik a hitvesnek . . .

— Igaz, hajh, egy percig sem maradok! Jöjj, jöjj, jöjj! Hogy én ezt el tudtam feledni!?

Petkócy és Sándor kimentek az első terembe és a pincérrel kihozatták kardjukat, aztán hazasiettek. A nők soká vártak, de aztán kibékülve az egyedülléttel neki ültek a vacsorának. De alighogy hozzáfogtak megjött a két kedves várva-várt férfiú, kik kacagva kértek helyet a családi tűzhelynél.

— Ah! ti korhelyek! fenyegette meg őket bájos, de halvány mosolylyal Eszti, hogy lehet ily soká elmaradni?!

— Részemről ez a mai nekem emlékezetes este, amennyiben ez volt utolsó korhelykedésem — mondá vidáman Sándor. Ebből nem lehetett kibúvnom!

— Édes Sándorom pedig jót tenne neked, néha, néha egy kis kirugás, mivel úgy is agyondolgozod magadat! Soha semmi örömd nincs, folyton dolgozol! mondá Leopoldné melegen Sándorhoz.

— Ah! most még úgy van; de hát megjön majd az idő midőn majd csak csupán egyedül a boldogságnak

élek, ha igaz! véle Sándor égető rövid pillantást vetve Éva asszonyra.

— Oh, te bizonyára boldog, nagyon boldog leszel, mert ha nem akkor kételkednem kellene az Isteni gondviselésben.

— Majd ha Sándor megnősül, s ha feltéve szerelemből fogja e fontos lépést megcsinálni, mit például én, akkor boldog lesz, mondá boldog tekintettel Petkócy.

— Bizony; de az asszony is boldog lesz, kinek férje leszel! folytatá Eszti egy alig észrevehető sóhajjal, melyet csak Éva asszony vett észre.

A társaság a késő északáig együtt volt, s midőn végre felcsehődtek kitűnt, hogy Eszti nem tud egy lépést tenni; abban a pitlanatban pedig, midőn elfoglalá helyét kis leánykori hálószobájában, melyet édes anyjával birt közösen — elérték a szülési fájdalmak. Sándor maga szaladt el segítséget hozandó. Eszti igen sokat szenvedett, s reggel hét órára a Petkócy család egy újabb hatással egy egészséges fiúval szaporodott.

Sándort, Leopoldné felkereste szobájában és tudatá vele mély pirral arcán — Eszti lebetegedését.

Sándor felugrott és Leopoldnét átölelve, fülébe sugta édesen lágyan:

— Te édes, egyetlen nagyanya! Örökre a tiéd vagyok! Azután gyorsan kiment szobájából, Éva asszony pedig felizgultan követé.

Eszti gyermeke igen egészséges virgonc fiú volt, de Eszti keblei, nem voltak elegendők ez eleterős barbár, erőszakos baba itvágyát kielégítendő. Az ezredorvos az üvegből leendő etetést ajánlotta, melyet a család el is

— **A rablógyilkosság áldozata.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A főváros határában tegnap éjjel történt rablógyilkosság áldozatának, **Vitéz Mihálynak** holttestét ma reggel megtalálták egy majorban levő irágyadombba ásva. A fej a test törzséről le van vágva.

— **A hazafiság jutalma.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) **Ligeti Jenő** fővárosi magánhivatalnokot, ki a „Nemzeti színház“ előadásán megbotránkozásának adott kifejezést, hogy október hatodikán bohózatot adnak, a nyolcadik kerületi kapitányság ma kihágásért negyven korona pénzbüntetésre ítélte.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Üzlet-megnyitás!

A nagyérdemű közönség becses tudomására hozom, hogy **Baranya-Szt-Lőrincsen, a Vasuti-utczában 250. számú házban**

új kályhás-üzletet

nyitottam, hol mindenkor készen *új cserép-kályhák* kaphatók. Megrendelésre készítek *öt szögletes és nyolcszögletes kályhákat, kandelókat és takaréktűzhelyeket* is.

Továbbá mindenkor ellátalak használatban lévő *kályhák, kandelók, takaréktűzhelyek javítását* vagy azoknak átrakását is. A kitűnő jó munkám után igen olcsó árakat számítok, miért is üzletemet a nagyérdemű közönség szives pártfogásába ajánlva, maradok

kész szolgájuk
GINZER BÁLINT,
agyagkályha-készítő.

Szülők figyelmébe!

Az új **iskolai évad** kezdete alkalmával bátorkodom dúsán felszerelt

fiu és gyermek ruha-raktáramat

nagybecsű figyelmébe ajánlani.

A nálam vásárolt ruhákért **locsóságuk** mellett **tartósságukért** kezeskedem.

Minden előforduló javítást, tisztítást, vasalás az iskola éven belül díjazás nélkül végeztetem.

Becsés megrendeléseiket kéri kitűnő tisztelettel

Klein Sándor

térfi-, fiu- és gyermekruha-raktár,
Pécs, Széchenyi-tér 7.

!! Éppen most jelent meg !!

A Pécs szab. kir. város és határában levő épületek jegyzéke

(Háztulajdonosok névjegyzékével)

ára 2 korona.

Kapható lapunk kiadóhivatalában.

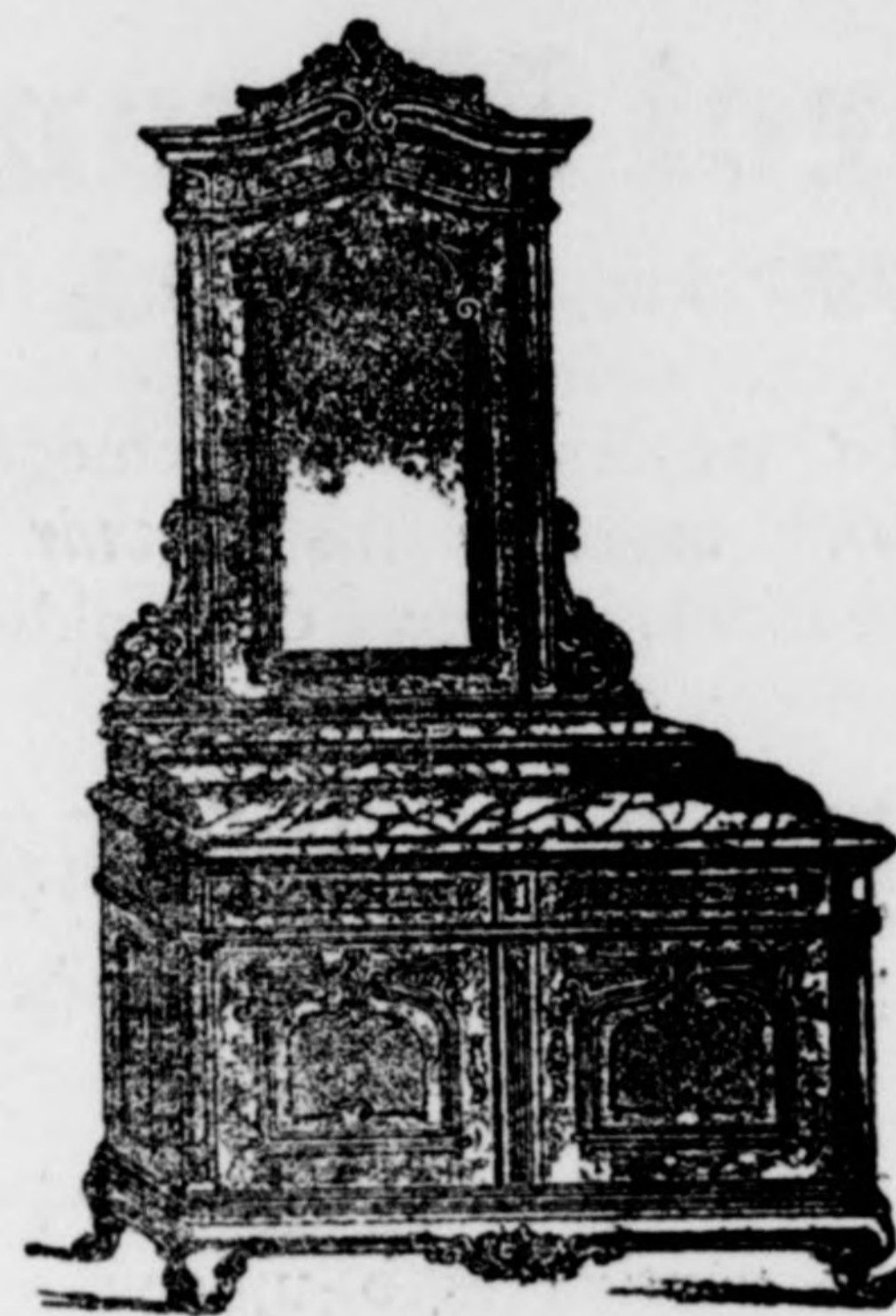
Emeleti utcai lakás,

mely áll **2 szoba, alkov, konyha** és **mellékhelyiségekből**, az

Árpád-utca 31. szám alatti házban
november 1-től kiadó.

— Évi bér **280 korona.** —

Bővebbet ugyanott a házmesternél vagy lapunk kiadóhivatalában.

ZSOLNAY IMRE

BUTOR-

raktára
és műhelyei
PÉCS,

Ferenciek-utca **11.** szám.

Kitünő

Őszi Liptó-kárpáti juhturó!

dobozokban 1 és 2 K. — kimérve is.

Görci Maroni

kilója 1 k.

Továbbá mindennemű halcsomagok, *báringfélék, angolna*, friss *Cavir* és a t. darabonként vagy dobozokban.

Angol tea-szalonna

szép husos. Kilója 2 k. 40 fill.

Naponta érkezik most friss szepeségi paprika és b.-ujhelyi

tormás-kolbászkák

NICK A. K. csemege-kereskedése...

Pécs, Király-utca I. sz.

(Bazár-udvar.)

Grün Bernát

UTÓDA

férfiszabó

PÉCS, Zsiga gyógyszertár fölötti emelet.
Alapított 1865-ben.A vidék egyik legnagyobb és leg-
régibb elsőrendű

szabó-üzlete

ajánlja dusan felszerelt raktárát a leg-
kitünőbb minőségű szövetekben,
melyekből mindennemű

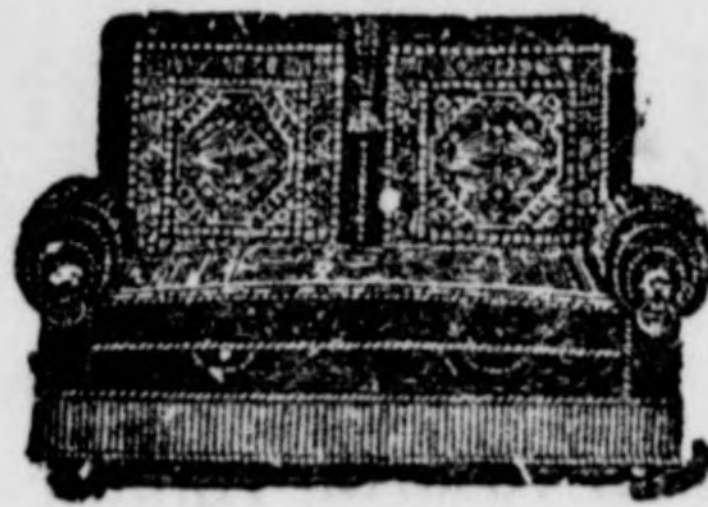
férfi-ruhák

a cégtulajdonos személyes felügyelete
mellett, a mai kor igényeinek megfelelőleg
a legkiválóbb gondnal, olcsó ár-
ban készíttetnek.A n. é. közönség szives pártfogását
kérve vagyok

kiváló tisztelettel

Grün Bernát utóda.

LEDERER M.

kárpitós és diszitó, Pécsset, Király-utca 20. szám.
(Fekete-féle ház.)Ajánlja a legegánsabb és legújabb
kárpitós butorok, garnitu-
rák, foteuillek, divánok és
— — — ottománokat — — —a legegyszerűbbtől a legfinomabbig **legolcsóbb árak mellett.**
Szabadalmazott ágykerevet. — Mindennemű javítások pon-
tosan és lelkiismeretesen eszközöltetnek.Megrendelések csakis legújabb minták szerint gyorsan és
olcsón készíttetnek.**Szoba kárpitozások** a legújabb minták szerint stilsze-
rűen és olcsón készíttetnek.Szabadalmazott ágykerevet „UNICUM” nyugvó mad-
raczezal.

Hirdetések

a hirdetésbélyeg megszűnése folytán
jutányosan felvétetnek a
„Pécsi Figyelő” kiadóhivatalában.

Erreth-féle borok kizárólagos raktára.

Nagyságos **Erreth János** ur, Pécs város elsőrendű bor-
termelője **kitünő minőségű, saját termésű**

pécsi hegyi borainak

eladását kizárólag tisztelettel alulirotra ruházván, abban a szeren-
csés helyzetben vagyok, hogy ezen köztudomásulag **a legké-
nyesebb igényeknek is megfelelő ó-borokat** mindig
friss töltésben palackozva, kívánatra hordókban is — **hamisi-
tatlan minőségért kezeskedve** — árusíthatom.A fenti borokból különösen a következőket van szerencsém a
n. é. közönség figyelmébe ajánlani:**1891. évbéli fehér asztali bor** literje . . . 55 kr.**1885. évbéli bálicsi fehér pecsenye-bor,**
palackja (0.7 l.) 70 kr.

Adónélkül 7 krral olcsóbb literenkint.

 Árak palackokkal együtt értendők. Palackok 7 kr.
értékben visszavétetnek.

Kerdl Lajos,

fűszer-, bor- és csemege-kereskedése
PÉCSETT, Király-u. 6. sz.

Hamisítatlan minőségért kezeskedik.

Zamatos asztali borok.

Kitünő pecsenye-borok.